

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๖

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมนะ ฟังธรรม ฟังซ้ำฟังซาก ฟังซ้ำฟังซากเพราะเวลาฟังธรรม จิตใจมันมีที่ฟัง มันก็สดชื่นของมัน เวลาธรรมจบแล้วมันก็สงสัยแล้ว ยิ่งออกไปแล้วจินตนาการไปเลย พอจินตนาการนี่เป็นเรื่องของกิเลสทั้งนั้นแหละ เพราะเวลาปฏิบัติไป ใครๆ ก็มาถามว่าผมปฏิบัติถูกไหม ผมปฏิบัติถูกไหม

เวลาประพฤติปฏิบัตินะ ในศาสนาดั้งเดิม ศาสนากำล้างถือผีถือสา การถือผีถือสามันก็ถือจิตวิญญาณนั่นแหละ แล้วเราก็มีจิตวิญญาณของเรา ถ้าเรามีจิตวิญญาณของเรา เห็นไหม เวลาประพฤติปฏิบัติมันก็สงสัยสงสัย พอสงสัยสงสัย นี่ศาสนาดั้งเดิม คนเฒ่าเขาถือผีของเขา จับไขได้ป่วยก็ให้หมอผีรักษา จะทำอะไรก็ให้หมอผีรักษา

นี่ก็เหมือนกัน เวลาเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา นี่ผีตัวสำคัญคือผี คือจิตวิญญาณของเรา เพราะจิตวิญญาณของเรามันก็มีความสงสัยเป็นเรื่องธรรมดา ที่นี้มีเรื่องสงสัยเป็นธรรมดา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมะนี่สูงส่งมาก ศาสนธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมากราบธรรมๆ กราบธรรมเพราะอะไร กราบธรรมเพราะว่ามันดับผีตัวนี้ได้ไง มันดับผีตัวนี้ได้ ผีนี้มันถอนอวิชชา ถอนพญามารที่มันครอบคลุมจิตดวงนี้ไป พอครอบคลุมจิตดวงนี้ไป จิตดวงนี้จะไม่เวียนตายเวียนเกิด จะออกไปจากวัฏฏะเป็นวิวัฏฏะ นี่ธรรมะอันนี้มันครอบงำผีนี้ มันจัดการผีนี้ จัดการให้พญามารในหัวใจนี้ทำลายทั้งหมด ทำลายทั้งมารด้วย ทำลายที่อยู่อาศัยของมารด้วย เพราะมารมันอยู่บนภาวสวะ มันอยู่บนภพ มันอยู่บนฐิติจิต บนจิตวิญญาณของเรา นี่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าไปสะสาง เข้าไปกำจัดพญามารออกไป แล้วทำลายที่อยู่ของมารให้สำเร็จเสร็จสิ้นไป

พอทำลายเสร็จสิ้นไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากราบธรรมๆ แล้วเราปฏิบัติธรรมเราปฏิบัติธรรมเราก็เกิดความสงสัยนะ เพราะอะไร เพราะเราเป็นผี จิตวิญญาณ ความรู้สึกเป็นผีของมัน ผีของมันก็สงสัยของมัน จับพลัดจับผลูนะ คนนี้ทำอย่างนี้ถูกไหม คนนั้นทำอย่างนั้นถูกไหม

ใหม่ ทำถูกใหม่ ไปถามผี ผีมันก็ชี้หน้ากันไป โปผีชี้หน้ากันไป ผีก็ครอบงำใจ ครอบงำไปแล้ว ครอบงำอะไรล่ะ นี่ครอบงำเพราะอะไร เพราะจิตเขาเข้มแข็งกว่า เราอ่อนแอกว่า เรายอมรับการ ชี้นำของเขา

ถ้ายอมรับการชี้นำของเขา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก กาลามสูตร ไม่ให้เชื่อ ใครทั้งสิ้น แม้แต่ผีในตัวของเรา เรายังดูแลมันไม่ได้ ผีในตัวของเรามันยังครอบงำในหัวใจของเรา แล้วหมอมันก็มีผีอีกตัวหนึ่งอยู่ในใจของเขาเหมือนกัน แล้วผีตัวนี้ก็ไปฟังผีตัวอื่นใช่ไหม ให้ผีตัวอื่นมันมาครอบงำผีตัวนี้ใช่ไหม แล้วผีตัวนี้ไปยอมจำนนกับเขา เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าไม่ให้ยอมจำนนกับใคร พยายามทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบมาแล้วนะ ผีตัวนี้ให้รู้จักตัวมันเอง ถ้ารู้จักตัวเองนี่ถูกหรือไม่ถูก ถ้าถูกแล้วเราทำของเรา

คุณสิ เวลาเราทำหน้าที่การงานของเรา เราทำของเราเอง เราไหว้วานเขา เราไหว้วานเขา เห็นไหม นี่อาการของใจๆ เราไหว้วานเขาทั้งนั้นเลย เราไหว้วานเขาณะ คุณสิ จะรู้สึกสิ่งใดๆ ขึ้นมามันก็อาศัยอายตนะกระทบทั้งนั้น ตัวมันเอง ถ้ามันอยู่โดยตัวมันเอง มันก็คุกรุ่นอยู่ในตัวมันเอง นี่ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ปิดให้หมดเลย หัวใจมันก็คิด นี่ไม่มีสิ่งใดกระทบนะ เวลาเราไปเจอรูป รส กลิ่น เสียงสิ่งใด เราก็บอกรูป รส กลิ่น เสียงนั้นมันอัดอั้นขัดข้อง มันทำให้เราจิตใจไปหมดเลย นี่เรา หลับหูหลับตาของเราแล้วทำไมจิตใจมันยังคิดของมัน ได้อยู่ล่ะ เห็นไหม ใจผีตัวนี้มันร้ายกาจนัก

ถ้าผีตัวนี้ร้ายกาจนัก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้ระลึกถึงพุทธานุสติ พุทธโงๆ พอ พุทธโง่ขึ้นไปแล้วมันก็เกิดมีอาการ พอเกิดมีอาการขึ้นมา นี่ผมปฏิบัติถูกไหม ผมปฏิบัติถูกไหม นี่ มันปฏิบัตินะ เพราะเหตุปากคอก จากที่เราเป็นพญามาร พญามารนี่ลั่นฝิ่ง กิเลสตัดหาความ ทะยานอยากมันลั่นฝิ่ง มันก็จุกกระชากลากมันไป แล้วเวลาเราจะมาแก้ไข นี่เวลาเขาทำเขื่อนนะ เขาต้องท่อน้ำให้ออกไปทางอื่นก่อน แล้วก็สร้างเขื่อนของเขาขึ้นมา แล้วเขื่อนของเขาเสร็จแล้วเขา ถึงชักน้ำกลับเข้ามาให้มันไหลผ่านเขื่อนนั้นไป

นี่จิตของเรา คุณสิ เวลาเราพุทโธๆ เราก่อร่างสร้างตัวกลางแม่น้ำเลยล่ะ เราไม่ได้เบี่ยงเบน สายน้ำออกไปก่อน เห็นไหม เขาปิดสายน้ำออกไปก่อน แล้วเขาพยายามสร้างเขื่อนของเขา สร้างรากฐานของเขาขึ้นมา จนมันแข็งแรงขึ้นมา ทำได้แล้วเขาก็กักน้ำได้ เห็นไหม น้ำนั้นก็ เป็นประโยชน์ขึ้นมา เป็นประโยชน์กับการกสิกรรม ประโยชน์กับการบริโภค ประโยชน์กับการใช้

พลังงาน เขาได้ประโยชน์หมดเลย ได้ประโยชน์หมดเลยเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
ตรัสรู้ธรรมขึ้นมาเป็นประโยชน์หมดเลย

ไอ้ของเรามันทำประโยชน์ไม่ได้ แล้วเราก็ไปขวางสายน้ำนะ แล้วเราก็ไปก่อร่างสร้างตัว
ขึ้นมาซะ อย่างนั้นถูกไหม อย่างนี้ถูกไหม นี่การกระทำเริ่มต้นเป็นอย่างนี้หมดทั้งนั้นแหละ ถ้ามัน
เริ่มอย่างนี้หมดนะ เราก็ตั้งสติของเราไว้ แล้วพยายามทำของเรา ทำของเรา เข้ากระแสใหม่ ถ้าเข้า
กระแสตั้งแต่เรามีศรัทธา นี่ศรัทธาความเชื่อเป็นอริยทรัพย์ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บอกว่าเป็นอริยทรัพย์

ถ้าไม่มีศรัทธา ไม่มี ความเชื่อ ไม่มีหัวใจจักรกลเราเข้ามาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าเราไม่มีศรัทธาเราก็ไปทางอื่นใช่ไหม พอพูดเรื่องธรรมะ “ไอ้! ธรรมะเป็น
เรื่องนามธรรม ธรรมะเป็นเรื่องความว่าง อวกาศที่ว่างแล้ว ทำคุณงามความดี เราก็เป็นคนดีที่สุด
เลย ในโลกนี้จะมีใครคิดว่าเรา เราเป็นคนสุดยอดคนเลย” จะทำสิ่งใดนี้มันไม่มีศรัทธา มันมีความ
โต้แย้ง พอโต้แย้งขึ้นมา เห็นใหม่ ทางวิทยาศาสตร์บอกว่าถ้ามีการเชื่อตามๆ กันไป มันจะไม่เจริญ
ถ้าความเจริญ มันต้องมีความคิดแตกต่าง แล้วความคิดแตกต่างจะต้องพิสูจน์ตรวจสอบกันไป นี่
เป็นทางวิทยาศาสตร์ เขาพยายามคิดค้นขึ้นมาเพื่อค้นคว้าหาสิ่งความจริงของเขา หาข้อเท็จจริง
ของเขา หาสิ่งใดที่เป็นเครื่องดำเนินชีวิตของเขา แต่ถ้าเรามีศรัทธาความเชื่อ เชื่ออย่างนี้มันเป็น
เรื่องโลกๆ โลกีย์ปัญญา เรื่องโลกๆ เลย ถ้าเราเชื่อ เห็นใหม่ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
บอกว่า ทรัพย์สมบัติของมนุษย์ อริยทรัพย์ ศรัทธาความเชื่อเป็นหัวใจจักร มันจะดึงเราเข้ามาเพื่อ
ศึกษา พอมาศึกษา พระพุทธเจ้าบอกว่ากาลามสูตร ไม่ให้เชื่อสิ่งใดทั้งสิ้น

นี่ไง แล้วทางโลกบอกว่าถ้าเชื่อตามๆ กันไปแล้วมันก็จะไม่เจริญ ถ้าเชื่อตามๆ กันไป ไม่
เป็นพระอรหันต์หรอก เพราะความเชื่อก็กิเลสไม่ได้ ถ้าเชื่อตามๆ กันไป องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้า พระโมคคัลลานะ พระสารีบุตรเป็นพระอรหันต์ขึ้นมาไม่ได้หรอก นี่เวลาพระ
อรหันต์ขึ้นมา ต้องเกิดปัญญาญาณของพระอรหันต์องค์นั้นขึ้นมาเอง นี่ปัญญามันเกิดขึ้น มัน
เกิดขึ้นในหัวใจเอง มันจะไม่เกิดจากความเชื่อหรอก แต่ความเชื่อมันลากมา ลากมา อริยทรัพย์ถ้า
ไม่ลากมา นี่ทาน ศีล ภาวนาเกิดจากอะไรล่ะ? ก็เกิดจากศรัทธาความเชื่อ ความเชื่อมันของเรา เรา
ปฏิบัติของเรา

ทีนี้เราปฏิบัติของเรา นี่หญาปากคอก ถ้าหญาปากคอก พอทำอะไรขึ้นไป เพราะความเชื่อ
นะ ความเชื่อขึ้นมาก็ศึกษา พอศึกษาก็เริ่มงงๆ ยิ่งปฏิบัติไป “ผมถูกไหม ผมถูกไหม ผมถูกไหม” นี่
ถูกไม่ถูกมันเป็นปัจเจกตั้ง ถูกไม่ถูกมันต้องมีอำนาจวาสนา มันต้องพยายามของเราขึ้นมา ถ้า
พยายามของเราขึ้นมา เห็นไหม เวลากาลามสูตรนี้ต้องพิสูจน์แล้ว ถ้าพิสูจน์ขึ้นมา องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเทศนาว่าการไว้อย่างนั้น แล้วมันเป็นจริงอย่างนั้นไหม ถ้าเป็นจริง ก็เลสมัน
ครอบงำใจไหม “เป็นจริง นี่ว่างหมดเลย” ไอ้ศีลตัวนั้นมันอ้างธรรมะแล้ว มันอ้างธรรมขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาแล้ว

แต่ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เวลาที่มีคาบิกรรม มันใช้ปัญญาอบรมสมาธิเข้ามา จิตมันสงบ
เข้ามา โอ้โฮ! ความสุขความสงบนี้มันมีความสุข มันมีความสุข มีความระงับ สิ่งที่เป็นเสียง
ปักในหัวใจมันได้ถอดได้ถอน มันโล่ง มันว่าง มันมีธรรมโอสถ มันมีรสของธรรม มันมีธรรม
โอสถเป็นยาด้วย มีธรรมรสด้วย มีรสของธรรมด้วย สิ่งทีรชาติของมันขึ้นมา พอมันมีรชาติ
ขึ้นมา ไอ้ศีลตัวนั้นมันได้คายออกไปไป ไอ้ความล่งเลงสงสัย เห็นไหม นี่มีศรัทธา มีความเชื่อแล้วได้
พิสูจน์ พอพิสูจน์ขึ้นไปแล้วมันก็เชื่อมั่น นี่เชื่อว่าศาสนามีจริงแล้ว

นี่เราศึกษาธรรมะ เรามีศรัทธามาศึกษาในศาสนา มีจริงหรือไม่จริง เออ! มีอยู่แล้ว ศึกษา
นี่ตำราที่มีอยู่ ทุกอย่างก็มีอยู่ แต่เชื่อหรือไม่เชื่อ นี่เข้ามาค้นคว้า มาศึกษา แล้วมาฝึกหัดของเรา
ขึ้นมา พอมันฝึกหัดขึ้นมา พอมันเป็นความจริงขึ้นมา เห็นไหม นี่ศรัทธา อจลศรัทธา มีศรัทธา มี
ความเชื่อ มีอจลศรัทธา ไม่ต้องบอก ไม่ต้องบอก จิตมันเป็นของมันขึ้นมา มันชัดเจนของมันขึ้นมา
มันเกิดอจลศรัทธา

พอเกิดอจลศรัทธาขึ้นมา นี่ปุณฺณ เป็นกัลยาณปุณฺณ เราศึกษา เราค้นคว้าของเรา แต่ถ้าเรา
ทำของเราไม่ได้ ครูบาอาจารย์ที่มีความจริงขึ้นมา ท่านทำของท่านได้ ท่านก็เป็นผู้นำเรา เรา
ประพฤติปฏิบัติของเรา เราก็พยายามของเราขึ้นมา เราสร้างสมของเราขึ้นมา ถ้าสร้างสมขึ้นมา นี่
มันพิสูจน์ มันตรวจสอบกันไป มันตรวจสอบขึ้นไป นี่มันเป็นจริงขึ้นมา นี่มันก็เป็นอจลศรัทธา
มันก็เป็นกัลยาณปุณฺณ ถ้ากัลยาณปุณฺณ ถ้าจิตมันออกค้นคว้าของมัน ถูกไม่ถูกมันเห็นหมด

นี่เวลาหลวงปู่มันท่านพยายามจะประพฤติปฏิบัติของท่านนะ ท่านพิจารณาหายไปแล้ว
ออกมาแล้วมันก็เป็นปกติ ออกมาแล้วมันก็ไม่มีความเป็นเครื่องยืนยันเลยว่ามันจะไปทางไหน

เอ๊ะ! ทำไมเราเป็นอย่างนี้ นี่ด้วยอำนาจวาสนา ท่านระลึกย้อนกลับมาของท่าน อ้อ! นี่ปรารณา พุทธภูมิไว้ ท่านก็ทำความสงบของใจเข้ามา

พอใจสงบระงับขึ้นมา ราพึงขึ้นมาในหัวใจ ลาพุทธภูมิ พอลาพุทธภูมิ ลาวาถ้าไปข้างหน้า นี่ปรารณาไปก็ต้องสร้างสมบุญญานิการไป มันเป็นพุทธภูมิแล้ว ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าพยากรณ์แล้วก็จะกลับไม่ได้ พอกลับไม่ได้เราก็ต้องสร้างสมบุญญานิการถึงที่สุด ต้องไปตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ต่อไปข้างหน้า มันทำคุณงามความดีขนาดไหน มันถึงที่สุดเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นพระอรหันต์ ทีนี้เราเกิดขึ้นมา จิตของเรามันมีศรัทธามีความเชื่อของเรา เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เราก็มีสมาธิของเรา เราก็ใช้ปัญญาของเรา ถ้าใช้ปัญญาของเราละ อันนี้มันก็เป็นสาวกสาวกะ มันได้ปัญญาของเรา แต่อำนาจวาสนาของพุทธภูมิมันใหญ่ มันมหาศาลใช้ไหม พอมันเข้าไปแล้วมันก็ได้แต่ฉนวนโลกีย์ พิจารณาภายแล้วมันก็เป็น การพิจารณาภายด้วยสัมมาสมาธิ มันก็ไม่ได้ชำระสะสาง มันก็ไม่ทำลายไอ้ตัวตนนั้นใช้ไหม

นี่เวลาเข้าใจอย่างนั้นแล้ว พอมีปัญหาเทียบเคียงอย่างนั้นแล้วก็ลาพุทธภูมิ พอลาพุทธภูมิ แล้วท่านก็ทำความสงบของใจเข้ามา แล้วพอทำความสงบของใจเข้ามา เวลาออกไปใช้ปัญญา พิจารณาภายเข้าไป พิจารณาภายเข้าไป พอมันถอดมันถอน นี่ตังคปหาน มันถอนอะไร? ถอนทิฏฐิความเห็นผิดขึ้นมา นี่พอออกมา พอคายออกมาจากการภาวนา “อืม! รสชาติมันแตกต่างกันนะ อย่างนี้ใช้ อย่างนี้ใช้”

แต่ก่อนมา ภาวนาเข้าไปแล้ว “อืม! มันไม่มีอะไรพิสดาร ไม่มีอะไรแตกต่างเลย แล้วมันจะเป็นอย่างไร มันจะไปอย่างไร” เห็นไหม เพราะอำนาจวาสนา คนที่ทำแล้วล้มลุกคลุกคลาน ทำสิ่งใดไม่ได้เลยก็มี คนที่มีอำนาจวาสนา ทำสิ่งใดเข้าไปแล้ว ทำสิ่งใดแล้วมันก็เป็น การเสริมสร้างบารมีขึ้นมา มันก็ไม่เข้าไปชำระสะสางก็มี นี่สิ่งต่างๆ จิตของคนมันแตกต่างกันหลากหลาย พอแตกต่างกันหลากหลาย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงวางจรดนิสัยของคนไว้ ดูสิ ทำอย่างไร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาสอนประพฤติปฏิบัติ ภิกษุบวชเมื่อแก่ บวชเมื่อเต่า เวลามาศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าก็จะเสียเวลา ก็ไปขอกรรมฐานองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเข้าไปเลย นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้กรรมฐาน ให้กรรมฐานคือให้อุบายไปให้อุบายไปพิจารณาแต่ละองค์ๆ ไม่เหมือนกัน

นี่ก็เหมือนกัน เวลาหลวงปู่มันท่านพิจารณาของท่าน พอพิจารณาเข้าไปแล้ว พอมันไปลา
อำนาจวาสนาบารมีที่จะต่อเนื่องไป เห็นไหม บารมีใหญ่ บารมีเป็นพุทธะไปข้างหน้า พุทธะเป็นผู้
ตรัสรู้เองโดยชอบ แต่ถ้าสาวกสาวกะ เราได้ยินได้ฟัง มีครูบาอาจารย์ชี้หน้า แต่เวลาทำให้สิ้นสุดแห่ง
ทุกข์ไปแล้วมันก็เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน พระอรหันต์หนึ่งเป็นพระอรหันต์ได้จากกรรมวินัย
ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้จากกรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้มีผู้
ชี้หน้าชี้ทาง

เป็นสาวกสาวกะ เห็นไหม นี่สาวกสาวกะถ้าทำความเข้าใจขึ้นไปแล้วเป็นพระ
อรหันต์เหมือนกัน แต่อำนาจวาสนาบารมีไม่ถึงก็เอาแหละ ถ้ามันไปข้างหน้าแล้วมันจะทุกข์มันจะ
ยากขนาดไหน สร้างสมบุญญานาการเพื่อไปสิ้นสุดแห่งทุกข์ นี่ถ้ามันทำถึงสิ้นสุดแห่งทุกข์
เหมือนกัน ตัดสินใจแล้วลา ลาเสร็จแล้วมาประพฤติปฏิบัติ รสชาติมันแตกต่างกัน นี่มันเป็นการ
ยืนยัน มันเป็นการยืนยัน นี่กาลามสูตรไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น เชื่อความเป็นจริงของเรา เราล้มลุก
คลุกคลาน เราทำอะไรไม่ได้ เราก็อ้างว่าสิ่งนี้ถูกต้องไหม สิ่งนี้เป็นความจริงไหม แล้วถ้าถือกันไปมัน
ก็เป็นเรื่องโลกๆ มันก็เป็นการครอบงำกัน เป็นการชี้หน้ากัน แต่เวลาศึกษาธรรมขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นการครอบงำ เป็นการชี้หน้าไหม ถ้าเป็นการชี้หน้า พระพุทธเจ้าสอนเรื่องกาลาม
สูตรทำไม ทำไมพระพุทธเจ้าบอกให้มีศรัทธามีความเชื่อ ความเชื่ออันนี้มันทำให้เกิดอริยทรัพย์
ถ้าไม่มีความเชื่อ ไม่มีศรัทธาขึ้นมา ไม่มีศรัทธาเราก็ออยู่ทางโลกไป อยู่ทางโลกถ้ามีอำนาจวาสนา
มันก็ประสบความสำเร็จทางโลกไป แต่ถ้าอยู่ทางโลกแล้ว อำนาจวาสนาทางโลกแล้วเราก็พยายาม
จะรักษาใจของเรา

สิ่งที่รักษาใจของเรา สิ่งที่พยายามรักษาใจของเราขึ้นมา เป็นความจริงของเราขึ้นมา อันนี้
มันมีอำนาจวาสนาที่เราจะศึกษาค้นคว้า ถ้ามันศึกษาค้นคว้า ถ้ามันเป็นจริงขึ้นมา นี่สิ่งที่ว่าถูก
หรือไม่ถูก นี่ปัจจุัตถ์ สันติภูมิจิโกมันจะตามของมันไป เพราะการกระทำมันเกิดขึ้นมาจากเรา ถ้า
เกิดขึ้นมาจากเรา นี่ถ้าเป็นการถือศีลที่ต้องอ่อนวอน ต้องอาศัยเขาตลอดไป แต่เวลาองค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้ามาศึกษาด้วยวิชา ศึกษาด้วยความไม่รู้ มันก็ศึกษาเป็นโลกๆ อยู่ มันก็เกิดความ
สงสัย มันก็เกิดความไม่แน่ใจ แต่เวลาเราทำของเราไป มันเกิดปัจจุัตถ์ เห็นไหม

นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงบอกว่าไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น ไม่ให้เชื่อใครทั้งสิ้น
เพราะถ้ามันเป็นมรรคญาณขึ้นมา เป็นหัวใจขึ้นมา มันเป็นความจริงของเราขึ้นมาเอง มันไม่ใช่
ความเชื่อ มันเป็นความจริง ความจริงต่อหน้า ความจริงต่อหน้าขึ้นมา ไอ้ผีตัวนี้เราจะกำราบมัน

แล้วนะ ถ้าเรากำราบผีตัวนี้ได้จริง นี่กำราบผีตัวนี้ได้จริง ทิฏฐิความเห็นผิดก็ต้องกำราบชะ
อุปาทานก็กำราบชะ กามฉันทะคือความยึดมั่นถือมั่นของใจ ใจที่มั่นกามฉันทะ พอใจมันเอง
พอใจมันเองมันก็อิสระ มันก็หาอยู่หากินของมัน ก็กำราบมันชะ

แล้วถ้ามันเป็นภวาสวะ จิตเดิมแท้นี้ส่องใส จิตเดิมแท้นี้หมองไปด้วยอุปกิเลส จิตเดิมแท้นี้
ส่องใส เห็นไหม ส่องใสคือพญามาร ทำลายพญามารแล้วมารมันอยู่บนไหน? มารมันอยู่บนภวา
สวะ ถ้าทำลายภวาสวะ ทำลายจิต ทำลาย อาสเวหิ จิตฺตานิ วิมุจฺจิตฺติ อาสวะสิ้นไป จิตนี้มันวิมุตติ
ไป แล้วจิตมันทำลายไปแล้ว ทำลายภวาสวะ ทำลายภพ ทำลายพื้นที่ที่มารมันจะอยู่ เห็นไหม
ทำลายมารไปแล้ว แต่มารมันยังมีที่อยู่ เดี่ยวฝุ่นผงของมันก็ตกไปบนที่นั่นได้

ที่บอกว่านิพพานนี้เป็นแก้วใสสว่าง...ใสก็ต้องเอาผ้าคอยเช็ดมันสิ พอใสขนาดไหนเดี่ยว
ฝุ่นมันก็เกาะ นี่ถ้าเราทำลายภวาสวะ ทำลายภพทั้งหมดแล้ว นี่ทำลายพญามารแล้วใครก็จะมาอาศัย
ตรงนี้ได้ ไม่มีสิ่งใดให้ใครอาศัยได้เลย พอไม่มีสิ่งใดให้ใครอาศัยได้เลย นี่ใครเป็นคนทำละ ผู้ที่
ปฏิบัติเขาทำ สาวกสาวกะ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันมีอยู่แล้ว แต่เราทำแล้วก็
เป็นธรรมของเราไง นี่มันเป็นปัจจัยจัดตั้ง เป็นสันทิฏฐิโก ถึงไม่ให้เชื่อใครเลย แล้วเชื่อใจดวงนี้ นี่เ
ศาศนทายาท ศาสนทายาทนี้เป็นพุทธชินโรส เป็นบุตรขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่
เป็นที่พึ่งอาศัยนะ

ฉะนั้น ปฏิบัติว่าจะผิดจะถูก ว่านี่เข้ากระแส ไม่เข้ากระแส ปฏิบัติถูกหรือผิดขนาดไหน เรา
หมั่นเพียรของเราละ เราจะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร แต่ความเพียรก็ต้องมีสติ มีสัมมาสมาธิ
คำริชอบ งานชอบ เพียรชอบ ความชอบธรรมของเรา แต่เริ่มต้นเราก็ชอบธรรมของเรา ชอบธรรม
แบบหยาบๆ นี่คนจะทำมาหากินเขาก็ต้องมีเครื่องมือหากินของเขา เขาต้องมีเครื่องมือที่ทำ
สัมมาอาชีพะ

นี่ก็เหมือนกัน เราจะประพฤติปฏิบัติของเราก็ต้องมีสติ เราก็จะมีสมาธิ เราเกิดปัญญาขึ้นมา
พอปัญญามันจับต้องสิ่งใด กาย เวทนา จิต ธรรมจับขึ้นมาได้ มันก็ใช้ปัญญาพิจารณาแยกแยะของ
มันไป นี่ฝึกหัดใช้ปัญญาของเราไป เราฝึกหัดของเราไป พอถ้าจิตมันลงทีหนึ่ง จิตมันปล่อยวาง
มันจะมีความสุข มีความซาบซึ้งมาก อันนี้เป็นความจริงนะ แต่ถ้าถือผีถือสาวก ก็ยกยอปอปั้นกันไป
ไปอ่อนนอนเขา ไปให้เขารับผิดชอบเรา เขาก็พยายามจะมาเป็นกระแสสังคม เราก็เชื่อตามๆ กัน
ไป จิตใจเราไม่เป็นอิสระ คนที่มีผู้นำขึ้นมาอยู่มันจะถึงที่สุดแห่งทุกข์ได้ไหม

แต่ถ้าเราทำของเรา เราทำของเราเป็นอิสระ เราทำของเราเป็นสัจจะความจริงขึ้นมาในใจของเรา ถ้าถึงที่สุดแห่งทุกขนะ มันไม่ใช่ศาสนาผี มันเป็นศาสนาธรรม เป็นศาสนาพุทธ พุทธศาสน์ นี่พุทธะมีเหตุมีผล มีเหตุมีผลนะ แล้วจะไปกลัวอะไร จะไปตื่นเต็นกับอะไร ไม่มีตื่นเต็นกับสิ่งใดๆ เลยถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เราต้องการความจริง

ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราต้องตายไปข้างหน้าแน่นอน แล้วปฏิบัติไป ปฏิบัติล้มลุกคลุกคลานไป ถ้ามันไม่ถึงสิ้นสุดแห่งทุกขะ เราก็สร้างอำนาจวาสนาของเราไป เรารู้ของเราอยู่แล้ว เราารู้จุดจบอยู่แล้วว่าชีวิตนี้มันต้องสิ้นสุดแน่นอน แต่เราก็ทำของเราถึงที่สุด พยายามขวนขวายถึงที่สุด ถ้าถึงที่สุดนะ เราได้แค่ไหนก็แค่นั้น แต่ถ้าเราทำในปัจจุบันนี้ ถ้ามันสิ้นสุดเดี๋ยวนี้ เห็นไหม สอุปาทิเสสนิพพาน พระอรหันต์ที่มีชีวิตอยู่นะ ยังสื่อสารกับเราได้ ถ้าพระอรหันต์ที่ตายนะ อนุปาทิเสสนิพพานคือจบแล้ว จบหมดเลย

นี่มีเหมือนไม่มี ไม่มีเหมือนมี แล้วคนที่รู้ เขารู้ของเขาได้ เขาสัมผัสของเขาได้ แต่ของเราที่ไม่รู้ ไม่รู้ก็คือไม่รู้ ถ้าไม่รู้เราก็ประพฤติปฏิบัติของเรา อย่างล่งเลงสัย นี่ศาสนาผีมันก็เป็นการอ้อนวอนขอกันเอา ศาสนาพุทธมันก็เป็นความเพียรชอบ ความเพียร ความวิริยะ ความอดสาหะเป็นมรรค มรรคญาณอันนี้ เราเป็นศาสนาพุทธ เราก็ขวนขวายของเรา เราทำเพื่อประโยชน์กับเรา เราพิสูจน์ตรวจสอบกับใจของเรา ใครเชื่อถือศรัทธาอย่างใดเป็นเรื่องของเขา เราทำของเรา เราทำเพื่อชีวิตของเรา เราจะไม่ให้ใครชักนำ ชื่อนำเรา เราจะทำความจริงขึ้นมาให้ประจักษ์กับใจของเรา เพื่อพิสูจน์ความจริงว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมจริงแท้แค่ไหน

ถ้าใจของเราถึงที่สุด เห็นไหม นี่เวลามันเหมือนกัน มันถึงที่สุดเหมือนกันแล้ว นี่จริงแท้เหมือนกัน ถ้าเหมือนกันมันจะกราบแล้วกราบเล่า กราบแล้วกราบเล่า ใหม่ๆ ที่เหมือนกัน ก็ยังกราบกราบเพราะอะไร กราบเพราะว่าสิ่งที่เราสมมุขสมมันมา เราลงทุนลงแรงมาขนาดไหน พอถึงที่สุดแล้วมันเป็นจริง จริงๆ เพราะมันเป็นปัจจัยจัดตั้ง เป็นสันติภูมิจุโก เป็นการยืนยันในหัวใจของเรา เอวัง